

ЛЕОН ДЕГРЕД

**ХИТЛЕР
РОДЕН ВЪВ
*Версай***

егелвайс

София, 2022

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	9
-----------	---

Първа част След примирието

1. Ноември 1918 г.	15
2. Демагогията на британските избори	29
3. Часът на пизмеите	41
4. Червената Германия	47
5. Социалистът Носке „Кръвожадното куче“	67

Втора част На Парижката конференция

1. Първите седмици в парижкото блато	85
2. Първото поражение на Уилсън	101
3. Торпедиране на разоръжаването	113
4. Съветските републики в Германия	121
5. Комунистическата Унгария на Бела Кун	139
6. Потушаването на комунизма в Райха	157

Трета част Разпокъсването на Германия

1. Плячката Елзас-Лотарингия	169
2. Разграбването на Саарланд	177
3. Франция на Рейн	191
4. Съюзническата окупация	201
5. Рейнската република	209
6. Люксембург, Белгия, Холандия	221

Четвърта част

Разпокъсването на Германия на изток и югоизток

1. Създаването на свръхсилна Полша	237
2. Заграбването на Данциг и „коридора“	251
3. Разпокъсването на Силезия	263
4. Седемте милиона не-чехи	277
5. Чудовищна кражба: 3 231 688 суетски германци	287
6. Одирането на Австрия и Унгария	295
7. Аншлусът забранен	307
8. Девет милиона фалшиви сърби	315
9. Разпокъсването от гледна точка на Клемансо	323

Пета част

Цената на репарациите

1. „Германецът ще плаща!“	331
2. Хилядата милиарда	337
3. Секвестрирането на Германия	345
4. Дължими до 1988 г.	353
5. Продължението на войната	361

Шеста част

От блатото на поражението до възкресението

1. Единствено Германия е виновна	371
2. Ще подпише или няма да подпише	375
3. „Всичко беше ужасно“	381
4. Неизбежният обединител	387
5. Хитлер – роден във Версай	395

Предговор

В продължение на повече от половин век информацията за Първата световна война, която е достигала до широката общественост, е била предимно изопачена и едностранно преувеличена и интерпретирана. Подобно вярата на един мъченик на кладата хората са вярвали, че единствено Германия има вина за обявяването на войната през август 1914 г.

Ако някой се опита – дори днес – да им обясни, че нещата не са били толкова прости, така както по-рано са ги уверявали, и че същинските подстрекатели на световния конфликт са съвсем други, те го поглеждат любезно, но искрено учудени и невярващи.

Пред обществеността също така е премълчавано, че „Голямата война“ се е проточила цели четири години само защото някои тайни подбудители на кървавата баня са искали тя да продължи толкова дълго, за да могат с времето да постигнат своите патриотични цели и интереси в собствените си страни.

Кой носи отговорност за безумно дълго продължилата война от 1914 до 1918 г.? В *предисъна* моя книга, *La pseudo-Guerre du Droit*, вече назовах имената им и разкрих машинациите им; насочих към тях ярката светлина на прожекторите, която напълно ги разобличава.

Дали обаче е достатъчно човек да се опита да представи истината за *исторически* събития, за да промени напълно общественото мнение?

Съмнявам се. Милиони порядъчни хора са били преситени от толкова много лъжи, техните учебници са били натъпкани с толкова много фалшифицирани документи, че неистината се е загнездила в тях и е проникнала във всяка гънка на мозъка им.

Междувременно лавата е изстинала и се е втвърдила, а заблудата е станала твърда като камък. Да се вярва, че тези вкаменени потоци могат отново да потекат като река на истината, е равносилно на чисто безумие.

В най-добрия случай няколко хиляди жадни за познание хора ще преосмислят новата информация за случилото се в двете световни войни. Преситената от лъжи широка общественост обаче не желае отново да се занимава с въпроси, за които смята, че има формирано мнение.

В това се състои силата на лъжата, превърнала се в система.

След като е текла толкова дълго във вените на излъганите, лъжата е станала част от тяхната собствена кръв.

Друга причина за дезинформацията е, че прекалено много хора, благодетелствали се от фалшификациите, лъжите и печалбите, по никакъв начин не желаят да се разкрие истината.

Човек може да ги разбере. Ако обществеността реши да се върне до самото начало и след повторна проверка на причините, развоя и последиците от Първата световна война изрази някакви съмнения, защо тогава *тя* да не се усъмни и в истинността на оценките, които са ѝ представили след втория голям сблъсък между държавите.

Ако са я излъгали първия път, защо да не са я излъгали и втория път!?

Във всеки случай, е задължително да се направи връзка, защото двете световни войни, през 1914 и 1939 г., са били съзнателно разпалени от войнолюбци, използващи сходни методи: просто едните смениха другите. Измамите от периода 1914 до 1918 г. се повториха, а след 1938 г. в резултат на машинациите на Чърчил, Сталин и Рузвелт дори неимоверно много се увеличиха. Първата и Втората световна война не бяха нищо друго освен двете лица на Янус: те – според Ернст Нолте – са част от 30-годишната европейска гражданска война на нашето столетие.

Широката общественост не е била информирана честно нито за едната, нито за другата голяма война.

След 1914 г. се говори единствено за Вилхелм II като злодей. След 1945 г. се говори само за Хитлер като престъпник.

Казват обаче само това, с което могат да продължат да поддържат легендите.

Когато става дума да се прикрият действителните причини за Втората световна война, се прибегва до подобна измама.

През 1939 г. Хитлер не беше сам. На много други места, в Европа и в Америка, умело бяха заложени стотици детонатори.

Кой ги беше поставил? Кой ги възпламени?

Нормално беше двете световни войни да повдигнат хиляди въпроси. Ролята на историка не е да приема безкритично всичко, а да се съмнява и да задава въпроси за предпоставките и първопричините за събитията. Да пита за всичко, независимо дали е „желателно от педагогическа гледна точка“ или не.

След 1945 г. всички въпроси, които трябваше да бъдат зададени, останаха неизказани.

Ако днес се опитате да повдигнете един или друг от тях, който би могъл да притесни някоя клика, веднага ще ви обявят за престъпник.

Ще ви нападнат, сякаш сте извършили престъпление срещу Короната. В някои европейски страни създадоха специални наказателни закони за подобни случаи.

Съчинената *ex cathedra* версия за двете световни войни от притеснените победители се е превърнала в догма, която не бива да бъде оспорвана.

Да се пише днес история за много хора означава да се каже това, което е позволено за казване.

Във вихъра на фанатизма и духовния терор на нашето време все по-рядко се толерира свободно изразеното мнение.

Още Талейран отбелязва: „Това, на което се вярва, е по-важно от истината“.

Заключителните думи предоставям на Балзак:

„Има два вида световна история: едната е официалната, предназначена за учебниците; другата е тайната история, която крие в себе си истинските причини за събитията“.

Именно тази история, която се премълчава пред обществеността, искам да напиша, защото необходимото помирение на европейците може да се случи само на основата на истината.

Леон Дезрел

ПЪРВА ЧАСТ

СЛЕД ПРИМИРИЕТО

„В тези първи седмици след рухването на Райха той и особено Берлин се превърнаха в истинска лудница. Един народ, освободил се от смазващите окови на войната, не знаеше в първоначалното си опиянение какво да прави със свободата. Изведнъж компетентността на службите не беше ясна и безспорна. Паралелното съществуване на множество служби и съвети предизвика непредвидим хаос.“

Филип Шайгеман
Der Zusammenbruch, стр. 212

Ноември 1918 г.

Германия рухва подобно на преследвано животно. Райхът на Вилхелм II, германските кралства и херцогства се превръщат в развалини. В Берлин избухва революцията. Първата световна война е пред своя край.

„Да се помолим на Господ нашият княз да събере смелост и да умре преди врага“, въздъхва тихо полковник граф Фон дер Шуленбург, един от най-близките служители на кайзера.

Изпадналият в нервна криза кайзер не загинал героически през онзи месец. Всемогъщата му божествена воля се претопила в бушуващите пламъци на избухналата революция и последните дни от войната.

С кисела физиономия и отсъстващ поглед той мълчаливо пуснал кормилото на властта и се качил на стария си специален влак, за да напусне страната през холандската граница. Той пътувал към своята гибел. Съдбата го била победила.

Кайзерът възвърнал спокойствието си едва след като пристигнал в нидерландския дворец в Амеронген и седнал на чаша английски чай.

Войната не поднесла повече изненади на Вилхелм II чак до май 1940 г., когато в предния двор на неговия стар дворец, в който преживявал годините си в изгнание, се появили загорели от слънцето и въоръжени с картечници моторизирани пехотинци, които нападнали холандците. Те носели същите стоманени каски като германските войници през 1918 г., само че на тях сега се виждал орелът с пречупения кръст. С пукотевицата на своите картечници тези високи атлетични войници донесли отмъщението на възкръсналата германска военна сила.

Подобно на Вилхелм II в началото на ноември 1918 г. целият Райх мислел, че всичко загиба. Само за няколко седмици светът рухнал за германските войници.

„Германският фронт никъде не беше пробит – констатира Раймонд Картие, един от големите френски журналисти. – Нито една по-голяма германска военна единица не сложи оръжие. Всяка атака на Съюзниците срещаше решителна съпротива.

На изпратения в Спа със специално куриерско поръчение капитан граф Фон Хелдорф, офицер-преводач, били необходими четиресет и осем часа, докато премине фронтовите линии, защото германските пехотинци просто отказвали да преустановят огъня. При последната операция на тази война, продължила петдесет и два месеца, щурмуването на Маас между Мезуер и Седан на 10 и 11 ноември 1918 г., само от 450-и (френски) пехотински полк загинаха петдесет и двама, а деветдесет и двама бяха ранени и ако не беше влязло в сила примирието, тя може би щеше да е неуспешна“. (Раймонд Картие, *Adolf Hitler â l'assaut du pouvoir*, стр. 75)

Не германският фронт и войската, останали докрай верни на дълга си, се огънали. През 1918 г. Германия се разпадала по-скоро зад фронта.

Войниците в окопите, макар и силно обезкървени, са можели да устоят поне до пролетта на 1919 г. Само за кратко през август 1918 г. Върховното военно командване погледнало песимистично на нещата и настояло пред правителството на Райха Лудендорф веднага да започне преговори за примирие.

В *Sunday Pictoral* от 12 януари 1919 г. – следователно два месеца след обявяване на примирието – Чърчил честно признава:

„Трябва ли да го кажа? Едва победихме. Успехът ни висеше на много тънък косъм, постоянно заплашващ да се скъса“.

По същото време маршал Фош, без да увърта, признава, че победата му не била сигурна до последния ден. През ноември 1918 г. надеждата му се появявала, ту изчезвала.

Противно на това германският тил не проявил същата мобилизация като войниците.

От края на 1917 г. Райхът бил подкопан от коварната и все по-безмилостна пораженческа пропаганда на водачите на съюза „Спартак“. Те всячески се стараели да подражават на болшевиките от Санкт Петербург.

Агенти на Ленин вече действали в Берлин. Те подготвяли извършването на измяна. От тях били конфискувани огромен брой пропагандни материали, които след сключването на Брест-Литовския мирен договор от 3 март 1918 г. новооткритото руско посолство пуснало в обращение.

Спартакистките водачи Карл Либкнехт и Роза Люксембург в Берлин получили значителни финансови средства за подривна дейност.

Още в началото на ноември в Северна Германия избухнали първите безредици, а след това и въстания, които превърнали най-големите пристанища на Райха в революционни крепости.

На най-внушителните кораби на военноморския флот в Кил било издигнато червеното знаме. Въстаналите моряци извършвали саботажи и повреждали машините и парните котли.

Подобни размирици имало в Любек: плячкосване на арсенали, обругаване на офицери. Градът паднал в ръцете на революционерите. Верните на Райха морски офицери били убивани.

Почти едновременно с това спартакистки подстрекатели стигнали до Бремен. Последвал Вилхелмсхафен, а след него Алтона и Хамбург.

Спартакистите веднага създали „железни бригади“ и ги натоварили във влакове. Те се устремили към Кьолн, Франкфурт, Лайпциг, Шутгарт.

В рамките само на четиресет и осем часа тези бригади завладели складове за боеприпаси, железопътни възли и мостове над Рейн по цялата германска територия.

Междувременно пламнал и Берлин, раздиран от две враждуващи революционни клики: от една страна, социалдемократите, от друга – независимите социалисти и спартакисти, които едва не си издрали очите.

Водачът на социалистите, депутатът Филип Шайдеман, бил по-скоро умерен ляв политик със строг поглед на университетски професор, бяла козя брадичка, издокаран в модерния по онова време редингот.

Като всички германски – и, между другото, и френски – социалисти през август 1914 г. той се гържал като патриот. След това обаче у него надделял пацифизмът.

През юли 1917 г. под негово ръководство съпартийците му в Райхстага приели една резолюция за мир, която подтикнала Клемансо да каже, че Германия чувства, че губи!

Шайдеман успял да свали последователно двама райхсканцлери, първо Михаелис, висш чиновник без никакво чувство за хумор, а след това Хертлинг.

Със своя редингот той се намърдал като министър без портфейл в последния кабинет на умиращия Райх.

Когато на 9 ноември 1918 г. чул как народът в столицата вилнее, се опитал да предотврати вземането на властта от спартакистите и от сградата на германския Райхстаг еднoлично и бомбастично провъзгласил „Германската република“¹, република, която той, разбира се, си представял като социалдемократична. Фридрих Еберт, като правителствен шеф, изобщо не бил във възторг от това прибързване.

Той властвал обаче само един следобед, защото едва няколко часа след неговата високопарна прокламация най-радикалните елементи в

¹ Ваймарската република. – Б. пр.

Берлин предприели насрещен ход и по примера на Петербург основали Съвет на народните пълномощници. Те също провъзгласили Германската република.

Шайдеман и съпартиецът му Еберт изпаднали в паника, захвърлили рединготите си и, макар и роптаейки, моментално се присъединили към бандата от фанатици.

В резултат на лишенията и страданията по време на войната, измъчвана от хиляди демони, в началото на ноември 1918 г. Германия била на края на силите си; тя, оставена на произвола на шепя бунтовници, сякаш се разпадала.

В Берлин властта се изпарила.

За късмет, пет седмици по-рано райхсправителството на кайзера и президентът на Съединените щати Удроу Уилсън били стартирали преговори. В хода на разговорите те постигнали доста приемлива за победените основа за предстоящо споразумение, опираща се на прочутите Четиринайсет точки от януари 1918 г.

Под натиска на Уилсън на 5 ноември Съюзниците официално се съгласили с постигнатата договореност.

С оглед важността и последиците от това съгласие е можело то да се формулира по-точно и да се изчака Съюзниците ясно и конкретно да заявят своето одобрение – но съществените точки вече били фиксирани.

Новите господари в Берлин искали бърза капитулация и сляпо се доверили на политик на име Ерицбергер, един пълномощник на Ницото.

Този Ерицбергер пристигнал с една раздрънкана кола на съюзническия фронт. Френски войници го проводили до горска поляна около Ремонд, където се намирал специалният влак на маршал Фош.

Домакините не засвидетелствали каквито и да било любезности на Ерицбергер, а директно му връчили един текст на френски език. Той съгържал доста строги условия за постигане на примирие, които французите очаквали германският пратеник да подпише без всякакви преговори, без дори да се проведе разговор.

Можел ли е нерешителният Ерицбергер да приеме тези искания? Берлин не отговарял на телеграмите му. Съветът на народните пълномощници, който тъкмо бил прогонил принц Макс фон Баден¹, представлявал едно хибридно чудовище без каквито и да било легални правомощия.

Всичко това щяло да доведе до невероятно объркване при подписва-

¹ Последният райхсканцлер на Германския имперски райх. – Б. пр.

нето на примирието, което в онзи момент било сключено от името на един напълно неизвестен райхсканцлер!

Докато очаквали да се постигне това примирие във вагон-салона на маршал Фош, а Ерицбергер бил приканен да постави подписа си под документа на Съюзниците, германският пратеник все още чакал официалното одобрение на революционното правителство.

Ерицбергер, със своите няколко косъма върху плоското си като подметка чело, се почесвал по главата. Какво да прави?

Най-накрая той получил телеграма от столицата на Райха, която завършвала с доста загадъчни думи:

„Германското правителство приема условията за примирие, които бяха предложени на 8 ноември. Райхсканцлер Шлус“.

Името Шлус хвърлило в пълно недоумение маршал Фош:

„Кой е този райхсканцлер Шлус – извикал той. – Кой е този господин, когото нито френският генерален щаб, нито парижкото правителство познава?“

Изпълненият с недоверие поглед на Фош буквално пронизвал Ерицбергер.

Откровено казано, той също не познавал този райхсканцлер Шлус. По простата причина, че такъв не съществувал!

При друга, не толкова граматична ситуация Ерицбергер щял поне да се усмихне. За миг той се поколебал да отговори, толкова комично било недоразумението.

„Естествено, Шлус – казал най-накрая той – не е новият райхсканцлер. Той дори не е депутат. Той изобщо не е политик. Шлус е немска дума и означава „край, точка“.

Социалистът Еберт, разбира се, не се сдобил с официалната титла на канцлер: републиката, която той и Шайдман импровизирано провъзгласили на 9 ноември, много скоро била заменена от незаконния Съвет на народните пълномощници.

Той не можел да подпише условията за примирието с никакво име. Поставеното в края на телеграмата обозначение „Шлус“ се подчинявало на анонимността. Един призрак, за кратко подвизавал се в Райхсканцлерството, разпоредил подписването.

На 11 ноември 1918 г. един несъществуващ райхсканцлер, една точка в края на изречението, сложил юридическия край на Първата световна война!

Налага се да констатираме, че мирът е започнал с фалшификация, с една телеграма, по силата на която Германия покорно приемала условията на Съюзниците от името на един призрак канцлер.

От правна гледна точка приемането на условията е било нищожно.

Телеграмата за подписание е била изпратена от един недееспособен човек в условията на безумния хаос на двоен (социалистически и комунистически) гържавен преврат, който триумфирал в нелегалността.

Колкото и неясно да е било съобщението от Берлин, Съюзниците са знаели достатъчно, за да бъдат притеснени.

Тази марксистка революция, която избухнала в Берлин и цяла Германия, можела лесно да прехвърли границите на Белгия и Франция. Тя отговаряла на отдавна замислен план на Ленин, който гледал на Германия като на необходимото за *разпадане на неговата революция вещество*.

Вместо да се подготви едно честно, дългосрочно помирение между победители и победени, Споразумението за примирие от 11 ноември налагало принудително и незабавно изтегляне на германските войски от всички завзети територии, които се намирили не само на запад и на Балканите, но и в революционна Русия: прибалтийските страни, Белорусия, Украйна, Крим.

През последните осем месеца войските на Райха се превърнали в бариера за експанзионистичната политика на Ленин. *Премахването на тази военна преграда щяло да отвори пътя на болшевиизма към Европа.*

Всеки съюзнически наблюдател е трябвало да е наясно с тази опасност.

Да се нахвърлиш гневно върху победена Германия, да ѝ счупиш гръбнака в Русия, да я оставиш на добрата воля на Съветския съюз означавало да изложиш цяла Западна Европа на опасността от комунизма.

Елементарната предпазливост е трябвало да накара Съюзниците да не налагат толкова крайни условия за мир.

Когато Ерицбергер научил за фантастичните искания на Съюзниците във вагон-салона на Фош, той, имайки предвид революционната опасност, която вече била завладяла Берлин и заплашвала да разклати всички европейски народи, извикал ужасен: „Не осъзнавате ли, че ще погубите не само нас, но и самите себе си, ако ни отнемете всички средства да се защитаваме срещу болшевиизма? След това ще дойде и вашият рег!“.

Споразумението за примирие на практика лишило Германия от почти цялото ѝ въоръжение: 5000 оръдия, 3000 минохвъргачки, 25 000 картечници, 1700 самолета и 100 подводници, 8 малки крайцера и 6 линейни кораба; останалите бойни единици на флота били разоръжени или поставени под охрана.

Били конфискувани също така 5000 локомотива и 150 000 вагона, транспортните средства, с които е можело да се придвижат последните германски войски в провинциите на Райха, които вече били паднали в ръцете на тамошните съветски сили.